

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ladislava Vaško a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Bc. Jany Satrapové ve věci

žalobce: **M. B.**, narozený dne X,
bytem X,
zastoupený JUDr. Jiřím Rouskem, advokátem,
sídlem Dubská 390/4, 415 01 Teplice,

proti
žalovanému: **Magistrát města Teplice**,
sídlem náměstí Svobody 2/2, 415 95 Teplice,
zastoupený JUDr. Pavlínou Uhlířovou, Ph.D., advokátem,
sídlem Vodičkova 791/41, 110 00 Praha 1

za účasti osoby
zúčastněné na
řízení: **P. K.**, narozený dne X,
bytem X,
zastoupený JUDr. Miroslavem Dubranem, advokátem,
sídlem U Soudu 1971/3, 415 01 Teplice,

**o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v nezahájení řízení
o zákazu užívání stavby myčky nákladních vozidel TIR Kladruby,**

takto:

- I.** Žaloba **se odmítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV.** Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek v částce 2 000 Kč, která bude žalobci vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou u zdejšího soudu dne 24. 3. 2023, ve znění jejího doplnění ze dne 7. 9. 2023, se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce domáhal, aby soud určil, že nezahájení řízení z moci úřední ve věci vedené žalovaným pod sp. zn. ÚP/002361/2022/Nt, týkající se zákazu užívání stavby myčky nákladních vozidel TIR Kladruby, je nezákonným zásahem. Žalobce současně požadoval, aby soud žalovanému

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přikázal v předmětné věci zahájit řízení o zákazu užívání stavby a uložil mu povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

2. V žalobě žalobce nejprve stručně shrnul výsledek řízení o jeho předchozí zásahové žalobě, jenž byla usnesením zdejšího soudu ze dne 1. 2. 2023, č. j. 141 A 5/2022 pravomocně odmítnuta jednak pro nedostatek aktivní legitimace žalobce, jednak pro absenci podnětu k opatření proti nečinnosti. V návaznosti na právní názor obsažený v tomto usnesení žalobce dne 13. 3. 2023 podal podnět k opatření proti nečinnosti, na který nadřízený správní orgán reagoval vydáním usnesení z téhož dne. Jelikož meritorní rozhodnutí v zákonné lhůtě vydáno nebylo, žalobce s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. 5 Ans 2/2010, uzavřel, že zákonné podmínky pro podání žaloby tentokrát splnil.
3. Žalobce popsal, že užívání myčky nákladních vozidel bylo povoleno kolaudačním rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 7. 2006, č. j. ÚP83422/06/Wo. Podkladem kolaudačního rozhodnutí bylo souhlasné závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje (dále jen „krajská hygienická stanice“), které bylo vydáno za podmínky, že myčka nebude využívána ke komerčním účelům. Ze sdělení žalovaného ze dne 4. 2. 2022, ze sdělení krajské hygienické stanice ze dne 1. 4. 2021, jakož i z dalších důkazů je podle žalobce zřejmé, že myčka nákladních vozidel je užívána třetími osobami, a tedy v rozporu s kolaudačním rozhodnutím a také v rozporu s veřejným zájmem a dopravním značením na území obce, které neumožňuje vjezd vozidel zákazníků myčky. Na podporu svého názoru žalobce odkázal na stanovisko Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 22. 12. 2021, č. j. KUUK/164985/2021, podle kterého je užívání širokou veřejností užíváním v rozporu s kolaudačním rozhodnutím. Na základě stanoviska Krajského úřadu Ústeckého kraje podal žalobce dne 6. 1. 2022 podnět k okamžitému zákazu užívání stavby, ve kterém se současně přihlásil k účastenství v řízení, neboť provozem myčky, resp. provozem nákladních vozidel je poškozován jeho majetek. Žalovaný však s žalobcem jako s účastníkem řízení nejednal a pouze mu zaslal sdělení ze dne 4. 2. 2022, ve kterém uvedl, že názor Krajského úřadu Ústeckého kraje je nezávazný a užívání myčky je legální. Žalobce konstatoval, že žalovaný měl zahájit řízení o zákazu užívání myčky, což však neučinil, a dopustil se tím nezákonného zásahu.
4. Před vlastním projednáním žaloby soud nejprve zkoumal, zda je v předmětné věci žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu přípustná.
5. Podle § 82 s. ř. s. platí, že *„[k]aždý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen ‚zásah‘) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.“* Z § 85 s. ř. s. plyne, že *„[ž]aloba je nepřípustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.“*
6. V nyní posuzované věci se žalobce domáhal zahájení řízení z moci úřední. Možnost bránit se proti nezahájení řízení z moci úřední prostřednictvím žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu dovodil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 26. 3. 2021, č. j. 6 As 108/2019-39, publ. pod č. 4178/2021 Sb. NSS, (dále jen „rozsudek ŽAVES“), ve kterém mimo jiné konstatoval, že *„... žalobní legitimaci pro podání zásahové*

žaloby nemá ten, kdo by se nemohl bránit žalobou proti rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s., které eventuálně z takto započatého správního řízení může vzejít ...“ Rozšířený senát současně zdůraznil, že možnost obrany vůči faktické nečinnosti správního orgánu spočívající v nezahájení řízení z moci úřední k podnětu podatele prostřednictvím zásahové žaloby je nutné vykládat restriktivně. Pravidlem zůstává, že „uplatnění podnětu, ve kterém podatel vyzývá správní úřad k uplatnění úřední povinnosti (úřední moci), žádné veřejné subjektivní právo nezakládá. To proto, že obecně tu není veřejné subjektivní právo na to, aby správní orgán zahájil z moci úřední nějaké řízení. Pokud by rozšířený senát tuto zásadu v obecné rovině popřel, zcela by změnil charakter správního soudnictví, který je daný zákonem. Správní soudnictví je (byť s určitými výjimkami, viz např. § 66 s. ř. s.) povoláno k ochraně veřejných subjektivních práv, nikoli k ochraně veřejného zájmu ani práva objektivního (viz § 2 s. ř. s.). Správní soudnictví nemůže ani mimo zákonem stanovená pravidla volně nabrazovat činnost správních orgánů. Opačný závěr by hrubě narušil dělbu moci jako základní princip demokratického právního státu.“

7. S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a připomíná, že v nyní posuzované věci se žalobce domáhá zahájení řízení o zákazu užívání stavby podle § 134 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Podle tohoto ustanovení platí, že „[p]okud není stavba užívána k povolenému účelu nebo stanoveným způsobem anebo je užívána bez povolení, vyzve stavební úřad vlastníka stavby, aby nepovolený způsob užívání stavby bezodkladně ukončil. Současně jej poučí o postupu podle § 126 a 127. Není-li výzvě vyhověno, stavební úřad vydá rozhodnutí, kterým užívání stavby zakáže. Rozhodnutí je prvním úkonem v řízení, odvolání proti němu nemá odkladný účinek.“ Za klíčovou považuje soud právě tu skutečnost, že podle citovaného ustanovení vydává stavební úřad výhradně rozhodnutí, jímž zakazuje užívání stavby, a to jako první úkon v řízení. To znamená, že vydání takového rozhodnutí nepředchází žádné řízení a že v případě, kdy stavební úřad neshledá důvody pro zákaz užívání stavby, rozhodnutí nevydává.
8. Vycházejí z citovaného ustanovení soud shledal, že žalobce by se proti rozhodnutí, které by mohlo vzejít z řízení o zákazu užívání stavby myčky nákladních vozidel TIR Kladruby vedeného v režimu § 134 odst. 5 stavebního zákona, nemohl bránit žalobou podle § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť negativní rozhodnutí se nevydává a rozhodnutí o zákazu užívání stavby by se nijak nedotklo žalobcových práv. V souladu s výše citovanými závěry rozsudku ŽAVES proto žalobce nemá žalobní legitimaci pro podání zásahové žaloby.
9. Soud nepřehlédl, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 8. 2022, č. j. 10 As 34/2022-110, publ. pod č. 4394/2022 Sb. NSS, vyslovil, že „... nic pojmově nebrání tomu, aby se ve vhodných případech mohli žalobci domáhat zahájení řízení o zákazu užívání stavby podle § 134 odst. 5 [stavebního zákona] právě zásahovou žalobou podle § 82 s. ř. s. (opět, budou-li pro to podmínky, i současně s domáháním se zahájení řízení o odstranění stavby).“ S tímto názorem se zdejší soud ztotožňuje a dodává, že zahájení řízení o zákazu užívání stavby podle § 134 odst. 5 stavebního zákona se lze žalobou na ochranu před nezákonným zásahem podle § 82 s. ř. s. domáhat pouze za předpokladu, že se žalobce současně domáhá i zahájení řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 2 stavebního zákona. Takový požadavek však žalobce v nyní posuzované věci neuplatnil, a proto se nejedná o vhodný případ ve smyslu citovaného judikátu. Ze žalobcových podání navíc vyplývá, že nemá problém se samotnou stavbou myčky nákladních vozidel TIR Kladruby ani s užíváním této stavby v souladu s kolaudačním rozhodnutím, vadí mu toliko zvýšený provoz

nákladních vozidel v okolí jeho nemovitosti způsobený užíváním myčky ke komerčním účelům.

10. Lze tedy uzavřít, že v nyní posuzované věci nemohlo být zasaženo do žalobcových subjektivních práv již s ohledem na to, že neměl veřejné subjektivní právo na zahájení řízení, jehož se domáhal. Nezahájení tohoto řízení za dané situace tedy již pojmově nemůže být zásahem správního orgánu, což představuje neodstranitelný nedostatek podmínek řízení ve smyslu § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
11. Soud proto žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení odmítl. Z důvodu odmítnutí žaloby soud současně v souladu s § 60 odst. 3 větou první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. soud nepřiznal náhradu nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení, když jí žádnou povinnost neuložil.
12. Jelikož řízení skončilo odmítnutím žaloby před prvním jednáním, soud podle § 10 odst. 3 věty poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o soudních poplatcích) rozhodl rovněž o vrácení žalobcem zaplaceného soudního

poplatku za podání žaloby v částce 2 000 Kč. Tato částka bude žalobci vrácena z účtu krajského soudu ve lhůtě stanovené v § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 21. května 2024

Mgr. Ladislav Vaško v. r.
předseda senátu